

[Indenrigsministeren.]

maa der ikke ydes Understøttelse til Personer, der omfattes af samme, en Regel, som har vist sig i høj Grad utilfredsstillende og vanskelig at administrere, fordi de Vedtagelser, som har knyttet sig til denne Bestemmelse, har beredt særdeles store Vanskeligheder paa Tidspunkter, da omfattende Arbejdsstrid var opstaaet. Jeg vilde derfor anse det for meget uheldigt og for et afgørende Tilbageskridt paa dette Punkt at foretage Ændringer i den gældende Lov.

Det undrer mig i høj Grad, at man finder sig foranlediget til ligeledes at foreslaa ændret de hidtil gældende Bestemmelser om modtaget Fattigunderstøttelses Forhold til Muligheden for at opnaa Arbejdsløshedsunderstøttelse. Man vil her kun tage Hensyn til det, man kalder fast Fattighjælp, og det uden at forsøge at give nogen som helst Definition af, hvad derved skal forstaaes. I Loven af 1. Juli 1927 har dette fundet sit Udtryk gennem en Definition af Fattigunderstøttelsesomfanget, naar der skal være Mulighed for at opnaa Arbejdsløshedsunderstøttelse. Man ønsker at vende tilbage fra en fastlagt Regel paa dette Punkt til hele den Usikkerhed, som Udtrykket „fast Fattigunderstøttelse“ indeholder. Man har fra alle Sider været enig om, at man for Aldersrentenydere og for Invalidere rentenydere ikke kunde aabne Arbejdsløsheds-kasserne under Hensyn til den Arbejdsevne, som disse Folk normalt maa antages at have, og de Vanskeligheder med Hensyn til Opnaaelse af Beskæftigelse, som deraf følger. Dette har fundet sit klare og utvetydige Udtryk i den gældende Arbejdsløshedslov, men her vender man nu tilbage til den tidligere Ordning, hvorefter Invalidere rentenydere under særlige Omstændigheder — her er jo ogsaa vid Plads for Fortolkningsmuligheder — skal kunne faa Understøttelse. Jeg mener, at hele den Række Ændringsforslag, som her er stillet til 2det Afsnit i den gældende Arbejdsløshedslov, der tilsigter dels at føre tilbage til de tidligere Bestemmelser, som har vist sig uheldige, dels at udvide disse paa en Række Punkter, kan der, alle Forhold vel overvejet, ikke være Tale om at gennemføre.

Der er saa en Række Bestemmelser om Arbejdsløsheds-kassernes Krisefonds, og her møder man den Mærkværdighed, at man foreslaar Minimumsbidraget nedsat fra 20 til 10 pCt. af det ordinære Medlemsbidrag og samtidig foreslaar Krisefondens Understøttelser forhøjet til samme Beløb som ordinær Understøttelse, medens den gældende Lov-

givning fastsætter $\frac{2}{3}$ af den ordinære Understøttelse som den øverste Grænse. Altsaa: ned med Bidragene og op med Understøttelserne — det er Programmet paa dette Punkt. Hvorledes man vil løse dette — ja, det vilde være ret uforstaaeligt, hvis ikke Forholdet var dette, at man samtidig foreslaar et meget betydeligt Statstilskud til disse Krisefonds. Statstilskuddet skulde udgøre 20 Kr. pr. Medlem, og da Kassernes samlede Medlemstal ligger omkring 280 000, vil det altsaa sige et øjeblikkeligt Bidrag fra Statskassen paa 5,6 Millioner, hvoraf saa Arbejdsløshedsfonden skulde refundere $\frac{1}{3}$. Med andre Ord, man ønsker her til den meget væsentlige Byrde, som Staten maa bære til de vedtægtsmæssige Understøttelser og de Ydelser, som Staten i øvrigt maa præstere i Anledning af Arbejdsløsheden, yderligere at tilføje en ny Byrde paa 5,6 Millioner, hvoraf saa, som sagt, Arbejdsløshedsfonden skal bære $\frac{1}{3}$, hvad jo yderligere vil belaste denne i Forvejen saa stærkt belastede Fond. Ledighedsprocenten, som skal konstateres som Vilkaar for, at der kan blive Adgang til at aabne Krisefond, foreslaar man beregnet ikke efter de sidste 10 Aar, men derimod efter de sidste 14 Aar, med andre Ord, man ønsker Krigsperioden inddraget i denne Gennemsnitsberegning. Jeg tror ikke, det vil være heldigt. Jeg tror i Virkeligheden heller ikke, det vil være i Fondens Interesse med Hensyn til Muligheden for at aabne dem, og kan derfor ikke heller anbefale Ændringen paa dette Punkt.

Man ønsker nedsat den Ledighedsprocent over Normalen, som er fastlagt i Loven mellem Grænserne 70 og 40 pCt., til 65—20 pCt., altsaa man ønsker Adgangen til at aabne Krisekassen udvidet, samtidig med at man foreslaar Bidragene nedsat. Det er en Lovgivning, som hviler paa et saa fuldkommen gennemsigtigt og skønt Grundlag, at det vilde være lidet forsvarligt af den høje Rigsdag, om den medvirkede til Gennemførelsen af en saadan Ændring.

Man ønsker at vende tilbage til de hidtidige Regler for Arbejdsløshedsfonden, et Forslag, som man positivt ved ikke — i hvert Tilfælde ikke paa nærværende Tidspunkt — lader sig gennemføre her i den høje Rigsdag. Til Trods for, at Fondens Midler er tilvejebragt i det væsentlige gennem Arbejdsgivernes Bidrag — de Bidrag, der indgik fra Arbejdsløsheds-kasserne, var jo i de første Aar af Arbejdsløshedsfondens Tilværelse ganske minimale og bortfaldt senere fuldstændigt —, ønsker man Arbejdsgivernes Repræsentation i Fondens Bestyrelse svækket, formindsket fra 2 til 1